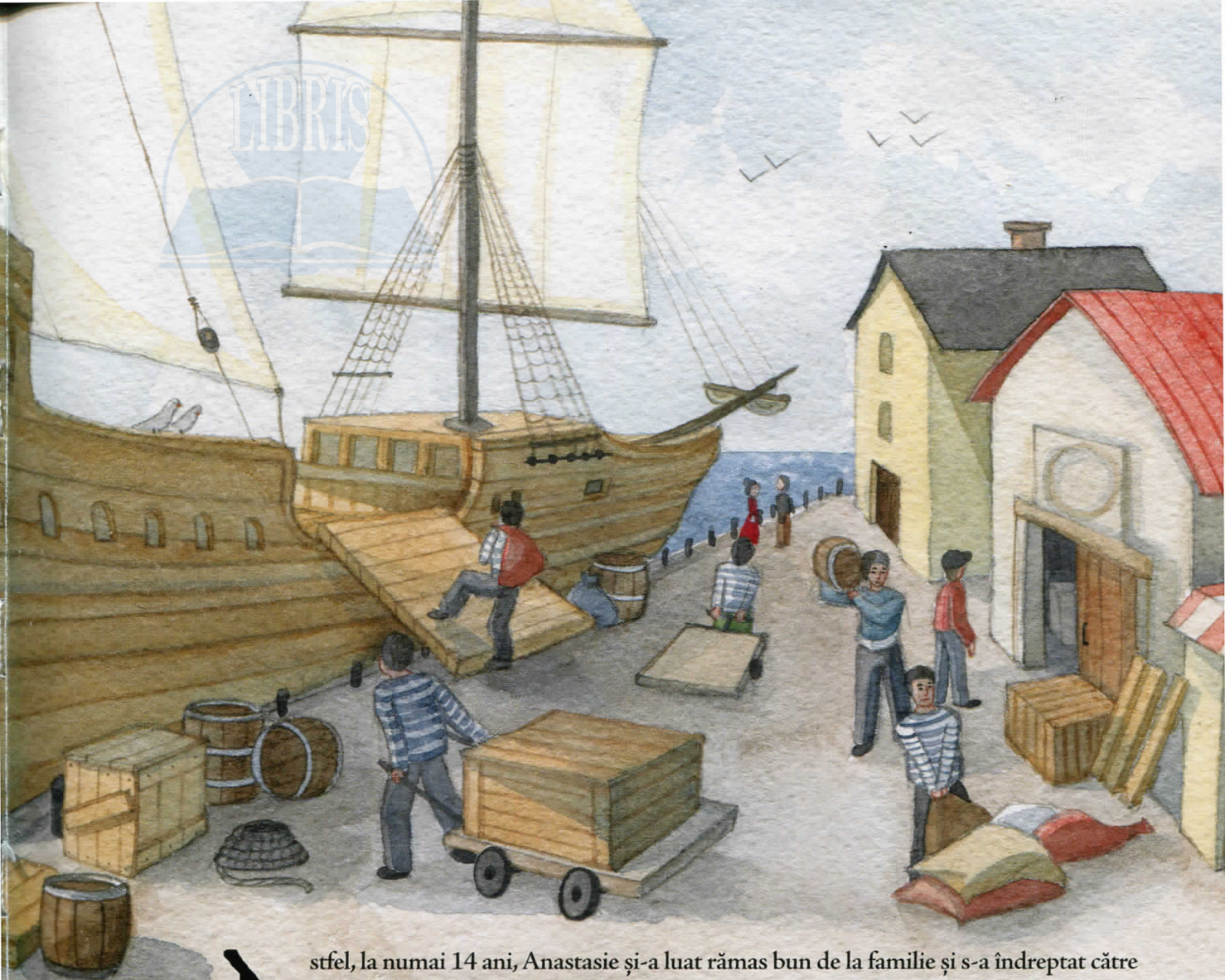

LIBRIS

Astfel, la numai 14 ani, Anastasie și-a luat rămas bun de la familie și s-a îndreptat către portul Silivriei, luând cu el o desagă cu haine și una cu puține merinde pentru drum. Nădăjduia să găsească o corabie care să-l poarte fără bilet către Constantinopol. În port una tocmai se pregătea de plecare. După ce i-a explicat că n-avea niciun ban, Anastasie l-a rugat pe căpitan să îl primească la bord, dar acesta l-a luat în râs zicând:

— Fă o plimbare primprejur, băiete, și apoi întoarce-te!

Anastasie a înțeles refuzul și, mâhnit, a rămas pe chei să privească plecarea corabiei. Căpitanul a poruncit îndată ridicarea ancorei, dar corabia nu se mișca. Marinarii se agitau de zor pe punte, neînțelegând ce se întâmplă. Atunci privirea neliniștită a căpitanului a întâlnit-o pe cea rugătoare a lui Anastasie.

— Ei, hai, urcă! i-a strigat deodată căpitanul. Pesemne că nu pot scăpa de tine până la Constantinopol, i-a zis de astă dată zâmbind.

De cum a sărit băiatul pe punte, corabia s-a și desprins de chei și s-a îndepărtat iute în largul Mării Marmara. În câteva zile călătorii au ajuns cu bine în Constantinopol, unde Anastasie și-a găsit de lucru la un negustor de tutun.

Dar banii pe care îi primea pentru munca lui erau atât de puțini, încât nu-i ajungeau nici măcar pentru mâncare și haine. Într-o seară, fiind întristat și istovit, a adormit și a avut un vis minunat. Se făcea că Mântuitorul Hristos se apropia de patul lui și îl întreaba cu glas duios:

— De ce plângi, fiul meu?

Înainte să-I poată răspunde, Anastasie s-a trezit având pe buze cuvintele mamei: „Dumnezeu e pretutindeni, iubitul meu. Spune-I Lui ce e în inima ta!” Plin de credință, băiatul s-a hotărât să-I scrie lui Dumnezeu o scrisoare în care să-I povestească necazurile sale: „Doamne al meu, m-ai întrebat de ce plâng. Mi s-au rupt hainele și ghețele de atâta muncă, mi-e foame și foarte frig acum, iarna. Ce mă fac? Iartă-mă că te necăjesc. Mă închin și te iubesc, al tău, Anastasie.” Pe plic a scris: „Pentru Domnul Iisus Hristos, în cer.” În drum spre poștă, a fost zărit de un negustor vecin, care l-a întrebat:

— Încotro așa de dimineață, Anastasie?

